

Viết tiếp truyện An Dương Vương và Mị Châu- Trọng Thủy

Vua An Dương Vương nước Âu Lạc được Rùa Vàng giúp đỡ đã xây được Loa Thành. Sau ba năm, thần Kim Quy ra về, trước khi đi có chỉ cho nhà vua cách chế nỏ thần để bảo vệ an nguy xã tắc. Sau ấy, “Linh quang Kim Quy thần cơ” ra đời, đã giúp vua đánh thắng quân Triệu Đà.

Không lâu sau đó, Triệu Đà cử con trai là Trọng Thủy sang cầu hôn, vua An Dương Vương đã đồng ý gả con gái cho Trọng Thủy. Mị Châu ngây thơ tin tưởng chồng nên trong một lần đã cho Trọng Thủy xem trộm nỏ thần mà không biết rằng hành động đó đã vô tình mở đầu cho một chuỗi những bi kịch. Trọng Thủy sau khi xem được bí mật của vua Âu Lạc, đã cho người làm một cái nỏ khác giống y đúc rồi đem đánh tráo với chiếc nỏ thần và xin phép An Dương Vương được trở về phương Bắc thăm cha nhưng thực chất là quay trở về để thực hiện mưu đồ của mình.

Có được nỏ thần, Triệu Đà quay trở lại đánh chiếm Âu Lạc lần hai, chủ quan vì có nỏ thần trong tay, An Dương Vương nghênh chiến mà không mấy may biết rằng chiếc nỏ thần trong tay ông là giả. Âu Lạc nhanh chóng rơi vào tay Triệu Đà, An Dương Vương dẫn theo con gái Mị Châu rút lui và bỏ chạy. Trên đường theo cha chạy loạn, Mị Châu vẫn nhớ đến lời dặn của chồng trước lúc chia li, nên đã rải lông ngỗng trên suốt đường đi để làm dấu. Trọng Thủy lần theo dấu vết lông ngỗng đem quân đuổi theo.

An Dương Vương chạy đến bờ biển, đường cùng nên đành phải gọi Rùa Vàng lên cứu giúp. Thần Kim Quy đã nói cho An Dương Vương biết một sự thật rằng đứa con gái mà ông yêu thương hết mực – Mị Châu chính là kẻ đã tiếp tay cho giặc. Trong lúc tức giận, An Dương Vương đã rút kiếm chém đầu Mị Châu. Nàng chết, máu của nàng chảy xuống, nhuộm đỏ cả một vùng biển. Về sau, những giọt máu ấy đã trở thành những hạt châu, sáng và trong như chính lời khấn của nàng. Với sự giúp đỡ của Rùa Vàng, An Dương Vương dùng sừng tê bảy tấc, rẽ nước theo thần Kim Quy xuống thủy cung.

Ở dưới thủy cung xa xôi, chúng kiến mọi sự việc, tiếc thương cho số phận của Mị Châu, Tiểu Long công chúa đã xin Long vương ra tay cứu giúp nàng Mị Châu. Long Vương cũng động lòng và để Mị Châu ở lại Long Cung nhưng với điều kiện nàng phải xóa đi hết những kí ức đã từng có ở nhân gian. Những vui, buồn khổ đau đều không còn khiến nàng công chúa này vương bận. Nàng sống một cuộc sống yên bình, bên cạnh Tiểu Long công chúa, bên những người bạn mới, ngày ngày cùng nhau dạo chơi, thăm thú, vẫy đạp dưới nước mà không phải suy nghĩ.

Cuộc sống êm đềm của Mị Châu như vậy cứ dần trôi đi, mà không biết rằng ở trần gian có một người đang sống trong sự đau khổ, day dứt khôn nguôi – đó chính là Trọng Thủy. Cứ đêm đến, chàng lại ra giếng nước – nơi ngày trước Mị Châu thường ngồi chải tóc, chàng ngồi nhớ về người vợ hiền đáng thương. Một lần, trong lúc men say, chàng lại tìm ra chiếc giếng, chàng bỗng thấy bóng dáng của Mị Châu ở hiện qua làn nước dưới giếng sau. Trọng Thủy bèn lao xuống giếng. Gieo mình xuống giếng nước, chìm xuống, nước lạnh đã khiến chàng sức tỉnh, cảm nhận rõ bản thân đã nhận nhầm, tất cả chỉ là ảo giác nhưng chàng lại không hề vùng vẫy, phó mặc cho số phận, phó mặc cho bản thân đang dần chìm sâu xuống giếng. Sống hay chết lúc này đối với chàng đã không còn quan trọng nếu như không có Mị Châu. Nếu như lúc đầu, Trọng Thủy cầu hôn nàng Mị Châu chỉ là một bức màn kịch được dựng lên để che giấu cho cả một âm mưu lớn. Trong ván cờ chính trị này, Trọng Thủy và Mị Châu đều là những con tốt thí, họ dần yêu thương nhau lúc nào không hay. Dòng nước lạnh buốt càng khiến chàng nhớ nàng nhiều hơn, trong đầu Trọng Thủy bấy giờ chỉ toàn là hình ảnh của Mị Châu, chàng chỉ ước rằng nếu có chết đi, ở một thế giới nào đó chàng có thể gặp lại được người vợ hiền của mình. Lời ước nguyện của Trọng Thủy đã được Long Vương nghe thấy, cảm động về một mối tình đẹp đẽ nhưng đầy đau thương, Long Vương một lần nữa lại quyết định cứu lấy chàng trai si tình này. Long Vương đã cứu Trọng Thủy, nhưng lại để chàng sống với một thân phận khác – lính gác ở thủy cung.

Số phận đưa đẩy hai con người này một lần nữa gặp nhau, trong một lần dạo chơi với Tiểu Long công chúa, Mị Châu Trọng Thủy đã gặp lại nhau. Nhưng lúc bấy giờ, chỉ mỗi Trọng Thủy còn nhớ đến nàng. Trọng Thủy thấy Mị Châu thì vui mừng khôn xiết, chạy lại cầm lấy đôi bàn tay mềm mại mà ngày trước đã từng rất đỗi quen thuộc, chàng vội vã, run rẩy, dường như chàng sợ rằng nếu không nhanh thì đôi bàn tay ấy, người con gái ấy sẽ lại biến mất.

-Nàng đây rồi, đúng là nàng rồi, ta thật sự đã gặp được nàng rồi, cuối cùng lời thỉnh cầu của ta đã thành hiện thực rồi...

Mị Châu sững sốt, “người lính vệ này thật kì lạ, ta có quen chàng ta sao?” – nàng trầm nghĩ. Trông thấy vẻ mặt ngơ ngác của người con gái mà chàng ngày đêm mong nhớ, Trọng Thủy đau buồn khôn tả. Tiểu Long công chúa chứng kiến mọi việc, hiểu cho nỗi lòng của chàng trai, nàng bèn kéo chàng qua một bên rồi kể lại hết mọi chuyện cho chàng nghe.

Biết được sự thật, lại chứng kiến Mị Châu sống tốt như vậy càng khiến Trọng Thủy thêm phần day dứt, đau khổ cũng vì thế mà dâng cao. “Có lẽ Mị Châu đáng được sống một cuộc sống như vậy, ấy vậy mà vì mình, vì lòng tham không đáy mà mình đã khiến nàng tổn thương và cũng đã đánh mất hạnh phúc của chính bản thân mình”- chàng nghĩ. Cảm nhận rõ những tâm sự đang nặng trĩu qua đôi mắt Trọng Thủy, Tiểu Long công chúa an ủi:

-Đừng đau buồn nữa, không có gì là muộn nếu như ta biết nhận lỗi và mong muốn sửa sai. Hãy dùng tình yêu và sự chân thành của mình để khiến nàng ấy cảm động. Ta tin người có thể làm được.

Kể từ đó, ngày nào Trọng Thủy cũng đi theo Mị Châu, chàng tìm mọi cách quan tâm, chăm sóc, thu hút sự chú ý của nàng. Dần dần, Mị Châu cũng cảm nhận được sự chân thành của người con trai ấy, nàng đồng ý chấp nhận tình cảm của người con trai ấy, cả hai cùng nhau vun đắp cho một chuyện tình yêu đẹp đẽ.

Tưởng chừng đã có được hạnh phúc nhưng Trọng Thủy vẫn như có bóng ma trong lòng mình, càng hạnh phúc bên Mị Châu, bù đắp cho nàng được bao nhiêu thì chàng lại càng đau khổ bấy nhiêu, day dứt làm cho chàng phát điên. Rốt cuộc đến một hôm, chàng vẫn quyết định nói ra sự thật. Chàng kể lại câu chuyện của họ, đánh thức trong Mị Châu những kí ức vụn vặt chốn trần gian mà Long Vương đã xóa đi. Nhớ lại sự thật đau khổ khiến nàng bàng hoàng, gạt đi dòng nước mắt đang dâng trào, nàng vụt chạy đi. Trọng Thủy vội đuổi theo, chàng nắm chặt lấy đôi bàn tay, kéo nàng vào lòng mà nói:

- Xin lỗi, thật sự xin lỗi nàng, vì ta, tất cả là vì ta nhưng xin nàng đừng nghĩ ta không thương nàng. Có lẽ từ đầu tất cả là sự sắp đặt nhưng qua những ngày chung chăn chung gối, ta tin rằng ta không thể chối bỏ một sự thật là ta đã yêu nàng sâu

đậm lúc nào không hay. Ta thống khổ lắm, giữa tình yêu và trách nhiệm cái nào cũng quan trọng, thân là Thái tử ta không thể bỏ mặc quê hương, dân tộc mình không lo được. Phải lừa dối nàng đã khiến ta day dứt biết bao. Nay đến đây chỉ mong muốn được bù đắp cho nàng, ta tin ta có thể làm tốt nhưng ta lại có cảm giác bản thân một lần nữa lại lừa dối nàng vậy nên ta mới nói ra mong nàng hiểu cho.

Những lời nói đầy đau thương của Trọng Thủy đã chạm đến trái tim Mị Châu, một lần nữa khiến nàng động lòng:

- Ta đã không còn trách chàng nữa, thân là nam nhi đại trượng phu vì nước vì dân là điều ta có thể hiểu. Chỉ hi vọng đúng như lời chàng nói, chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng bù đắp cho nhau, để bắt đầu một cuộc sống mới.

Cả hai ôm chầm lấy nhau, cứ thế mà khóc. Cả hai đã xin Long Vương cho phép được gặp lại An Dương Vương - nay làm sứ thần ở Thủy cung để xin tha thứ. Long Vương đã chấp nhận.

- Thừa cha, chúng con bất hiếu đã làm nhiều điều sai trái, có lỗi với cha, với dân chúng. Chúng con xin phép được tạ tội, mong cha tha thứ cho chúng con. Vượt qua nhiều gian khổ giờ đây chúng con mới có thể tìm lại nhau. Mong cha cho phép và chúc phúc cho chúng con – Trọng Thủy chân thành nói.

- Mọi chuyện đã qua, ta có thể tha thứ. Hai con giờ đây có thể sống thật tốt, cha cũng rất vui mừng – An Dương Vương cầm tay hai đứa con mình đầy yêu thương.

Họ nhận được sự tha thứ, yêu thương của tất cả mọi người. Ngày qua ngày, cuộc sống bình yên ở dưới thủy cung của hai người cứ thế trôi qua. Họ bên nhau mãi mãi về sau.